

sällskaps ledamöter gifvet intyg, att arbetet företagits och fullföljts, hvarförutan lånet är förfallet till inbetalning vid nästföljande omsättningstid;

d) att dessa lån utlemnas enligt de föreskrifter, som för låns återbetalning nu äro gällande eller kunna komma att bestämmas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1870.

P. Petersson,
från Kronobergs län.

N:o 13.

Af Herr **L. J. Hierta**: Om ändring i hvad Kongl. Förordningen den 13 Juni 1800 stadgar, rörande ansvar för uraktlåten lagfart.

Kongl. Förordningen den 13 Juni 1800, som innehåller föreskrift derom, att all handel om fastighet skall lagfaras och uppbud derå tagas i stad inom tre månader och å landet sist vid det Ting, som infaller efter sex månader sedan köpet slutadt blef, stadgar derjemte, att, om sådant försummas, köparen skall böta så mycket, som svarar mot värdet af det stämplade papper, hvarmed köpebrevet förses bör, och ändock sitt åtkomstbref med behörig charta sigillata belägga.

Olämpligheten af berörda stadgande finner en hvar, om han betraktar, att anledningen hvarför en köpare af fast egendom må underlåta att med egendomen lagfara, i de flesta, om icke i alla fall, är att söka i bristen på kontanta medel till inköp af det stämplade papper, hvarmed hans åtkomstbref bör beläggas. Stadgandet bestraffar således i sjelfva verket fattigdomen, och är desto mera grymt, som böterna skola vid bristande tillgång förvandlas till fängelse vid vatten

och bröd, — ett straff som åtminstone i allmänna opinionen medför vanfrejd.

Den ifrågavarande straffbestämmelsen är ock vida mindre nödvändig nu än förr, sedan genom Kongl. Förordningen den 19 Maj 1845 det blifvit föreskrifvet, att om, innan lagfart sökes af den, som förvärfvat eganderätt till fast egendom, förre egarens borgenär sökt inteckning i egendomen, öfverlåtelsen af eganderätten ej skall lägga hinder i vägen för inteckningens beviljande. Fara att egendomen kan intecknas för förre egarens skulder innan lagfarten är sökt, bör vara ett tillräckligt korrektiv emot uppskjutandet af lagfarten.

Något särskildt ansvar för försummelsen bör dock ega rum, men icke stadgas högre än till vissa procent af det stämplade papper, hvarmed åtkomsthandlingen bör beläggas.

Jag föreslår derföre:

att Riksdagen för sin del beslutar den förändring i ofvanberörde förordning, att böterna för försummad lagfart å förvärfvad fastighet bestämmas till tio procent af det stämplade papper, hvarmed den försumliges åtkomsthandling bör beläggas, och att sådana böter vid bristande tillgång förvandlas till enkelt fängelse.

Derjemte och som omförmälda lagstadgande egentligen har till ändamål att förmå dem, hvilka förvärfvat fast egendom, att dermed lagfara, samt det inträffat, att personer, som sökt eller efter den föreskrifna tiden vunnit lagfart å förvärfvad egendom, blifvit tilltalade och dömda till ansvar derför, att de för sent sökt lagfarten; men, om lagfarten redan är sökt och beviljad, författningens ändamål blifvit uppfyllt, föreslår jag vidare:

att åtal å försummad lagfart inom föreskrifven tid ej må ega rum sedan lagfarten är sökt, såvida den i laga ordning fullföljes.

L. J. Hierta.